

จิตรธาน

>>> จิตที่นิ่ง คือ จิตวิญญานที่แท้จริง <<<

เวลาที่ถูกละเลย ธารานชีวิตส่วนตัวมาก ๆ เรามักจะโกรธเคือง หงุดหงิด เป็นธรรมดา เพราะเราต้องการความเป็นส่วนตัวบ้างในบางโอกาส แต่ในชีวิตจริงบ่อยไปที่เรากลับธารานจิตใจของตัวเอง ด้วยการสร้างวัชพืชทางใจให้รุกรัง ให้กลายเป็นป่าทึบ จนยากที่จะรื้อร้างลงได้ ใช่หรือไม่ เรามักปล่อยจิตใจเราไปกับกระแสโลก ล่องลอยจนไม่อยู่กับร่องกับรอย ชีวิตลิจิตด้วยโลก และโลก เปรียบเทียบกับคนอื่นตลอด เห็นสิ่งดีในชีวิตคนอื่นแล้วลืมหงุดหงิดในจิตใจของตน จึงพยายามให้เป็นเหมือนคนอื่น ๆ หมั่นแสน ถามว่าเหนื่อยมัยกับชีวิตแบบนี้...

แน่นอน คนเรามักมีสองด้าน งดงามและเลวทราม เป็นเราที่ต้องช่วยกันกำจัดสิ่งไม่งามออกจากตัวเรา พัฒนาเพาะบ่มความงามออกมา ออกมาหาใช่เพื่ออวด เพื่อโชว์อย่างฉาบฉวย แต่นำมาใช้ให้เป็นเครื่องสื่อถึงพระเจ้าผู้ทรงความรัก นำความรักเมตตาสู่ปวงชนเหมือนพระคริสต์ โดยเริ่มจากการเอาใจใส่คนรอบตัว อย่างว่าใส่ใจคนที่ไม่คุ้นเคย เราต้องไม่มีจิตรธานเป็นข้าวละมาน ไปแทรกซึมในพื้นที่ของคนอื่น

ในทุ่งกว้างดิจิตอลเสมือนจริง ล้วนแล้วแต่เต็มไปด้วย พืชหลากหลายชนิด ที่แข่งกันยืนต้น ต่างเบียดเสียดขึ้นมาหาแสง โดยเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง เชื่ออะไรก็เชื่อเช่นนั้น ใครจะมาก้าว กายปรับแต่งไม่ได้ วิจารย์คนอื่นได้แต่ห้ามใครมาวิจารย์ เมื่อ ง่ายหน่ายเร็ว ไหลตามกระแสโดยไม่สนข้อเท็จจริง หลงในรูป ภายนอก เห็นข้าวละมานเป็นข้าวพันธุ์ดีก็กันไปหมด เนื้อหาสาระดี ๆ ความสวยงามในนามความเป็น มนุษย์ถูกจุดรั้งดิ่งจมธรณี วันนี้เราบูชากระแสที่ปรุงแต่ง ที่มาบั่นให้จิตใจเราป่วนรวนเรไปหมด สิ่ง ที่ทำได้ คือ เราต้องยึดมั่นในความดี เชื่อถือคนดี ๆ มีจิตใจเมตตา ไม่ใช่จิตใจที่ธารานหากไม่ได้ดังใจ หวัง เพียงเท่านั้นเราก็เป็นเมล็ดพันธุ์ที่ดีในทุกๆที่ แม้ที่ตรงนั้นไม่เหมาะกับเราก็ตาม...

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>